

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΕΠ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΤΡΙΩΝ

ΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α

ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

*Εκδίδομενον τη επιμελείᾳ επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Μ. Χατζιδάκι, Ε. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Λαβρινγίου διευθύνοντες.

ΠΟΘΟΥ ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΣ

Μετὰ τῆς στραταρχικῆς ράβδου, ἥτις ὡς ἐπαθλὸν τόσων ἀγώνων καὶ τόσων νικῶν προσεφέρθη εἰς τὸν Βασιλέα ὑπὸ τε τοῦ στρατοῦ του καὶ τοῦ πιστῶς ὑπ' αὐτοῦ ἀντιπροσωπευθέντος ἔθνους, ὑπεβλήθη μυστικῶς καὶ ἡ παράκλησις ὅπως ὁ Ἄναξ, ὁ τόσους τοῦ Γένους πόθους ἐκπληρώσας, ἀναστύλῃ καὶ τὸν Δικέφαλον αἰτὸν ὡς ἐπίσημον τῆς βασιλείας σύμβολον.

Πρὸς τὴν μυστικὴν παράκλησιν, ἥτις ἀπετέλει καὶ ἰδικόν Του γλυκύτατον πόθον, μετὰ βαθυτάτης προσέβλεψε συγκινήσεως ὁ Βασιλεὺς, οἱ ἰδόντες δὲ τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ περιδόξου συμβόλου, τοῦ κοσμοῦντος τὴν στραταρχικὴν ράβδον, δὲν θά λησμονήσωσι ποτὲ πόσῃ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐνεῖχεν ἀγάπην καὶ περιπάθειαν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι, οἵτινες συνώδευσαν τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἀποτελοῦσι κήρυγμα ἀνάλογον πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ πόθου. Λόγοι καταλύοντες μακρὸν παρελθὸν πολιτικῶν ἐπιφυλάξεων καὶ ἀδικαιολογητῶν δισταγμῶν. Λόγοι φωτίζοντες τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ κατηχούντες τὴν ἐλληνικὴν ψυχὴν εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς αὐτῆς δυνάμεως. Λόγοι ἐπιβραβεύοντες τὴν πίστιν τόσων γενεῶν καὶ προφητεύοντες τὸ μεγαλεῖον τόσων ἄλλων.

«Τοῦπε ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ». Οὕτω ἔφαλλεν εὐελπίς καὶ πιστὴ διὰ τοῦ στόματος τοῦ ποιητοῦ ἡ δημώδης Μούσα, ἡ ἐκπροσωπήσασα τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη κατὰ τοὺς μαύρους χρόνους τῶν χαλεπωτάτων τοῦ Γένους δοκιμασιῶν. Ἐν τῇ ποιητικωτάτῃ διαθήκῃ του θνήσκων ἀρματωλός,

«Θέλει νὰ μείνῃ μαρτυριὰ στὸ χέρι τὸ δεξιόν σου»

τὸ δακτυλίδι του, διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ ἐξ οὗτοῦ ὁ τύραννος. Διότι ἐπ' αὐτοῦ: θαυρῆ γραμμένη

Τὴ πίστιν μας σ' ἕνα σταυρό· τ' ὄνειρο, τὴν ἐλπίδα
Σ' ἕνα δικέφαλο πουλί Τοῦπε ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ.

Με τὴν τριαύτην τοῦ Γένους παράδοσιν καὶ πίστιν θωρακισμένος ὁ Βασιλεὺς ἤρξατο πραγματοποιεῖν τὸ ὄνειρον καὶ ἐπαληθεύειν τὴν ἐλπίδα. Καὶ ἔταν οἱ ὀφθαλμοὶ Του ἀντίκρυσαν τὸν δικέφαλον αἰτὸν οἱ λόγοι Του μετεβλήθησαν εἰς κηρύγματα καὶ τὰ κηρύγματά Του εἰς ὅρκους. Ὅρκους τῶν στρατευμάτων Του πρὸς Αὐτόν. Ὅρκους Αὐτοῦ πρὸς τοὺς κόσμους τῶν ἐχθρῶν καὶ τοὺς κόσμους τῶν φίλων:

«Υπὸ τὰ πτερὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ συμβόλου, ὅπερ εἰς ἐμὲ μόνον ἀνήκει, θὰ στεγάσω σεβαστὸν εἰς τοὺς φίλους του καὶ τρομερὸν εἰς τοὺς ἐχθροὺς του ὁλόκληρον τὸν λαόν Μου. Τοῦπε ὁ Θεός, θὰ γίνῃ.»

Πολλὰ τὰ ἔτη σου, Κωνσταντίνε!

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ

(Ἰωάν. 1, 19, 37)

Κείμενον

Οὕτως ὁφίᾳς τῇ ἡμέρᾳ ἡμεῖς τῇ 2^ῃ μὲ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς. Εἰρήνῃ ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν. Εἰρήνῃ ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐκτύπεν καὶ λέγει αὐτοῖς. Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινὼν ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινὼν κρατῆτε, κεκράτηνται. Θωμᾶς δὲ, εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλέγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί. Ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἰλῶν καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. Καὶ μεθ' ἡμέρας ὁκτώ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν· ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν. Εἰρήνῃ ὑμῖν. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ. Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὅδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου· καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσῃτε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔστιν ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν αἰώνιον ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Σημειώσεις

1) Ὁ Φίλας = ἰσπερὶ 2) Τῇ 2^ῃ μὲ τῶν Σαββάτων = πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος = Κυριακὴ - 3) Ἰδε καὶ π. 3 Γ' ἔτους.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΠΡΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Πράξεις τῶν Ἀποστ. Σ' = 12-20.

Τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων σταυρωθέντος Ἰησοῦ ἐνέβλεπεν, εἰς τοὺς ἔχοντας δυνάμειαν Ἰουδαίους, ὅτι οὗτος, θὰ ἦτο ὁ Μεσσίας, πεποθήνην περὶ τοῦτου. Ἐξ ἄλλου δὲ τὰ κηρύγματα τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀρχαῖον μετὰ τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος καὶ ἡ ἐν τῷ φανερῷ πλῆθος παρηρσία τῶν μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ κρυφῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐνίσχυσαν ἐν τῇ

Ἱερουσαλήμ τὸ ὑπὲρ τοῦ νέου κηρύγματος φρόνημα. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐδείκνυε σπουδαίας διαφορὰς πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὴν τηροῦσα πάντα τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ἦσαν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ αὐτοὶ οἱ φανατικώτατοι Ἰουδαῖοι καὶ αὐτοὶ οἱ Φαρισαῖοι.

Σφοδρῶς ὅμως ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀντεπεξῆλθον οἱ Σαδδουκαῖοι, οἵτινες ἀπετέλουν αἵρεσιν Ἰουδαϊκὴν τοῦτο δὲ διότι οὗτοι ἠρνοῦντο τὸ δόγμα τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ὅπερ οἱ Χριστιανοὶ ὡς θεμελιώδης ἐδίδασκον. Ὅταν ὅμως ἐγνώσθη ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς κατῆργεῖ τὸν Μωσαϊσμὸν ὡς περιττόν, ὅπερ κήρυγμα προέκάλεσε μετ' ὀλίγον καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ Στεφάνου, τότε καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἠνώθησαν μετὰ τῶν Σαδδουκαίων ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Ἀλλ' ἤδη ὁ Χριστιανισμὸς εἶχε ῥίψει βαθεῖα τὰς ρίζας αὐτοῦ ἐνισχυόμενος καθ' ἡμέραν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῇ λαῷ πολλὰ. ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθεῖναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπιτελέσῃ τινὲς αὐτῶν. Ἡ δὲ τῆς θεῆας δυνάμεις ἐπιτέλεσις τοιούτων καὶ τοσούτων θαυμάτων ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ δὴ τοῦ κορυφαίου αὐτῶν Πέτρου ἐγένετο αἰτία ὥστε «οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς» ἀνενόητοι τελείως ἔμμενον διότι ὁ λαὸς ἐξεθείλαζεν αὐτούς· ἀλλ' ὅμως δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ, πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν καὶ οὕτω ἡ Ἐκκλησία ἤρξαντο καὶ ἐκρταῖτο.

Οὐ μόνον δὲ ἐν Ἱερουσαλήμ ἐγνώσθη ἡ ὑπερφυσικὴ τῶν ἀποστόλων δύναμις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς περὶ πόλεις, ἐξ ὧν πλήθος συνέρρεεν εἰς Ἱεροσόλυμα φέρων ἀσθενεῖς καὶ δαιμονιζομένους, οἵτινες πάντες ἐθεραπεύοντο. Τοῦτο φυσικὰ παρώρμιζε τοὺς Σαδδουκαίους, ὡς εἴπομεν, οὐχ ἥττον ὅμως ἤδη καὶ τοὺς θρησκευτικοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀρχοντας. Τοῦτου ἕνεκα ὁ αὐτὸς Ἀρχιερεὺς ὁ σταυρώσας τὸν Κύριον Καϊάφας ἐνώθει μετὰ τῶν Σαδδουκαίων ἀνέλαβον ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐξόντωση τῶν χριστιανῶν, ἀμυνόμενοι δὲ τῆς προγονικῆς αὐτῶν θρησκείας μετὰ ζήλου καὶ οὕτω διετάχθη ἡ σύλληψις τῶν Ἀποστόλων, οἵτινες ἐρρίφθησαν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀλλ' ἄγγελος Κυρίου κατὰ τὴν νύκτα ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς φυλακῆς καὶ ἐξαγαγὼν ἠλευθέρωσεν αὐτούς. Περύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης. Καὶ ἡ ἀποφυλάκισις αὐτῶν γενομένη διὰ θαύματος οὐχὶ μικρὸν σημεῖον τῆς θεῆας δυνάμεις ἦτο· διὰ τοῦτο ἐντέλλονται οἱ Ἀπόστολοι ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος καὶ ἐκεῖ παρρησίᾳ κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον ἐνώπιον τοῦ πλήθους πρὸς περισσώτερον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐνίσχυσιν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Τί νῦν ὁ ἄγος ποῦ γίνεται κ' ἡ ταραχὴ ἡ μεγάλη;
Μήνα βουβῶν σφάζονται; μήνα θεία μαλόνουν;
Ὁ Μπουκουβάλας πολεμᾷ μὲ χίλιους πεντακόσους
Στὴν μέση στὸ Κεράσσο καὶ στὴν Καινούρια χώρα.
Πέφτουν τὰ βῆλα σὰ βροχὴ, πέφτουνε σὰ χαλαζὶ.
Κόρη ξανθὴ ἐχούγιαζε ἀπὸ τὸ παραθύρι:
— Πάψε Γιάννη τὸν πόλεμο, πάψε καὶ τὰ τουφεκία,
Νὰ κατακάτῃ ὁ κουρνιαχτός, νὰ σηκωθῇ ἡ ἀντάρα,
Νὰ μετρηθῇ τ' ἀσκήρι σου, νὰ διοῦμε, πόσοι λείπουν;
Μετροῦντ' οἱ Τούρκοι τρεῖς φαραῖς καὶ λείπουν πεντακόσοι.
Μετροῦνται τὰ κλεφτοπούλα καὶ λείπουν τρεῖς λεβέντες;
Ἦνας ἐπῆγε γιὰ νερό κι' ἄλλος ψωμί νὰ φέρῃ,
Ὁ τρίτος ὁ χαλλίτερος στέκεται στὸ τουφεκί.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΙΚΗΣ ΡΑΒΔΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ Β'

Ἡ ράβδος, ἐναποθεθεμένη ἐντὸς βελουδίνης θήκης, ρουφῶς τὸ μονόγραμμα τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ στέμμα, εἰς μήκους πεντήκοντα περίπου ἑκατοστῶν. Ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου, ἐκ βυσινίου χρυσοῦ περιελίσσεται χρυσὴ ταινία, ἐφ' ἧς ὑπάρχουν ἀναγεγραμμένοι μετὰ Βυζαντινὰ γράμματα ὅλαι αἱ μάχαι ἀμφοτέρων τῶν ἐκστρατειῶν, ἀπὸ τῆς μάχης τῆς Ἐλασσῶνος μέχρι τῆς τελευταίας, τῆς Τυμαχίαις.

Ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἄκρου, οἰονεῖ ἐπὶ βάθρου, φέρεται ἡ γραφὴ Βυζαντινῶν πάντοτε γράμμασιν «Ὁ Ἑλληνοκὸς Στρατὸς τῷ Ἡγέτῃ καὶ Βασιλεῖ αὐτοῦ Κωνσταντίνῳ».

Ὑπὲρ τὴν ἀφίερωσιν δὲ ταύτην ἡ παράστασις τοῦ Στῆρος ἐσμαλτωμένη, ἀπαράλλακτος ὥπως ὑπάρχει καὶ τὸ Ἑλληνικὸν παράσημον.

Ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἄκρου ἡ ἐπιγραφή: «Ἐκστρατεία 18—1913, ἐκστρατεία 1913», καὶ ἐπ' αὐτῆς ὁ Βυζαντινὸς κεφαλὸς ἀστὸς μελανοῦ χρώματος ἐπὶ βάθους κιτρίνου ἐσμαλτωμένου.

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν προσφωνεῖ τὴν Α. Μ. γαλειότητα ὡς ἑξῆς:

Μεγαλειότατε,

Εἰς ἀνάμνησιν τῶν υπερλάμπρων νικῶν, εἰς ἃς ὡδήγα κατὰ τοὺς δύο νικηφόρους πολέμους τὸν Στρατὸν Σου, ἐβάλλει οὗτος τὴν παράκλησιν ὥπως εὐδοκοῦσα δεχθῇ ἡ Μεγαλειότης τὴν στραταρχικὴν ταύτην ράβδον, ἣν εὐλαϊ Σοὶ προσφέρει δι' ἐμοῦ.

Ἡ ράβδος αὕτη θὰ εἶναι ἐπὶ πλέον εἰς χεῖρας τῆς Μεγαλειότητος βεβαίως τῆς πίστεως, μεθ' ἧς ὁ Στρατὸς Σου εἶναι ἑτοιμὸς νὰ ὁρμήσῃ καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν ἐνδομήγειαν Σου εἰς προάσπισιν τῶν κτηθέντων, ἐὰν ποτὲ ταῦτα ἤθελον ἀπειληθῇ.

Μετὰ τῆς εὐλαβοῦς ταύτης προσφορᾶς ὁ στρατὸς ἐν θερμαῖς τὰς πρὸς τὸν Ὑψίστον δεήσεις του, ὥπως σκέπῃ κρατῶν τὴν Σὴν Μεγαλειότητα, διαφυλάττῃ δὲ Αὐτὴν ἐπὶ μήκιστον εἰς στερέωσιν καὶ κραταίωσιν τοῦ συντισθέντος ὑπ' Αὐτῆς μεγάλου ἔργου.

Η ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, λαβὼν τὴν ράβδον, ἀπαντᾷ εἰς προσφώνησιν τοῦ ὑπουργοῦ διὰ τῶν ἑξῆς:

«Τὴν παράκλησιν, ὥπως δεχθῇ τὴν στραταρχικὴν ράβδον ταύτην, τὴν ὁποῖαν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἀποπροσωπεύων τὸν ὅλον στρατὸν Μου, μοι ὑπέβλεκεν ἐξ ἑκείνου τοῦ Στρατοῦ, εὐχαριστῶν ἀποδέχομαι.

Ἐἶναι βαθὺ τὸ αἶσθημα τὸ ὑπαγορεύσαν εἰς Σέ, Στρατάρχη, τὸ διάδημα τοῦτο καὶ αἱ περιστάσεις ἐκτακταὶ ἀσυνήθεις.

Ἐμὸς ἐξῆλθε ἐκ μακρῶν δεινατάτων ἀγώνων, θρησκείας κατὰ πολλῶν πολέμων, περιάγων νικηφόρος ἐνδόξους σημαίας σου εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι, ὡς ὀνομαζομένης τῶν πατέρων μας, ἀπολεσθεῖσα ἐν δεινῇ μακρᾷ θυσίᾳ, ἠτύχησαν τέλος, χάρις εἰς Σέ καὶ τοὺς κατὰ

λασσαν συμπολεμιστὰς σου, ν' ἀποδοθῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

«Τὰ ὅσα τὰ ὅποια ὑπερέβης, αἱ πεδιάδες τὰς ὁποίας διέσχισες, οἱ ποταμοὶ τοὺς ὁποίους διέβης, δὲν ἦσαν ἀσυνήθιστοι ἀπὸ μεγάλα κακοτρώματα. Ἐκεῖ ἐστήθησαν μεγάλα τρώπαια ὑπερηφάνων Ἑλληνικῶν στρατῶν τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, τῶν Μακεδόνων Βασιλέων, τῶν Ἑλλήνων Αὐτοκρατόρων, στρατῶν, τοὺς ὁποίους Σὺ τώρα διαδέχεσαι, ἰσάξιός πρὸς τοὺς ἐνδοξότερους ἐξ αὐτῶν.

«Διότι ἀκάθεκτος διήλθες ὑπὸ βροχᾶς καὶ καταιγίδας τὰς χαρδωμένους ὁδοὺς καὶ τὰς δυσβάτους ἀτραπούς τῆς Μακεδονίας, ἀγωνιζόμενος διαρκῶς ἐν μέσῳ τελευμάτων καὶ ἐπὶ ὑπερψήλων ὁρέων κατὰ ἀνδρείου ἐχθροῦ· διότι καρτερικῶς ἐν μέσῳ δεινοῦ χειμῶνος, παγετοῦ καὶ χιόνων ἀπεδίωξες βῆμα πρὸς βῆμα ἀπὸ τοῦ ἀπορῶγος βράχους τῆς Ἡπείρου πείσμονα ἀντίπαλον· διότι ὑπὸ τὸν φλέγοντα ἥλιον τοῦ θεοῦ ἠγωνίσθης καὶ κατέβαλες ἀρχαῖον ἐχθρόν, ἐπίσης ἀνδρείον καὶ ὀρμητικῶς κατεδίωξες διὰ τῶν δρυμῶν καὶ τῶν βράχων τῆς Βελαιτίδας, τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ Περίμ, διωκόμενος καὶ Σὺ κατὰ πόδας ὑπὸ τοῦ φάσματος ἀπηνόου ἐπιδημίας, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐνεκα τούτου ἀθυμήσας.

«Στρατὸς ὡς Σὺ ἔχει τὸ δικαίωμα ὑπερήφανος νὰ παρακαλέσῃ τὸν Βασιλέα καὶ Ἀρχιτράτηγόν σου νὰ δεχθῇ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποῖαν Μοὶ προσφέρεις σήμερον.

«Ἀλλὰ ἔχεις καὶ ἐν ἐπιτακτικῶν καθήκον· νὰ μὴ κατέλθῃς ποτὲ, οὐδέποτε, οὔτε κατὰ μίαν σπιθαμὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς δόξης· εἰς τὸ ὅποιον ἀνῆλθες. Καὶ τὸ σημερινόν σου διάδημα σημαίνει ὅτι ἔχεις καὶ ἐκφράζει δι' αὐτοῦ τὴν ἀμετάτρεπτον Σου ταύτην ἀπόφασιν.

«Γνωρίζεις τί χρειάζεται διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς. Μακρὰ, διαρκὴς, σταθερὰ, ἐπίμονος ἐργατικότης καὶ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθήκον. Ἡ ράβδος, τὴν ὁποῖαν καταθέτεις εἰς τὰς χεῖράς Μου, εἶναι ὁ ἀρραβὼν τῆς ὑποσχέσεως ταύτης, τὴν ὁποῖαν οὕτω Μοὶ δίδεις καὶ ἥτις θὰ μᾶς καταστήσῃ ἀνταξίους τοῦ ἐπὶ τῆς ράβδου ταύτης ἐμβλήματος.

«Ὡς τοιοῦτον ἀρραβῶνα, ὑπερήφανος διὰ Σέ, τὴν ἀποδέχομαι».

ΠΥΡΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Γ'.

Λιακίδαι.

Τὸ κρανίον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνάκτορον τῆς διανοίας τοῦ μεγαλοφροεστάτου τῶν κατακτητῶν, οὐδόλως διαφέρει τοῦ κρανίου οἰουδήποτε προστύχου θνητοῦ, μετὰ τὴν κόνιν δὲ τοῦ Καίσαρος ἡδύνατο νὰ ἐμβάλωσιν τὴν διαρραγέντα πίθον. Τοῦτο λέξει ὁ Σαίξπηρ ἐν τῇ δαιμονίᾳ τραγωδίᾳ αὐτοῦ Ἀντιγόνη. Ἐπαναλαμβάνει τὴν γνώμην τοῦ Σολομῶντος περὶ ματαιότητος τῶν ἐπὶ τῆς γῆς βιούντων, τὴν γνώμην, ἣν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐδίδξαν ὅτι αἰσθημεν ὅντα εἴμεθα πάντες, καὶ οὐχὶ ὁ μὲν ναι καὶ ὁ ἄλλος οὐχι. Σκιαὶ δεικνύον ὁ ἄνθρωπος¹. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὕλικήν τοῦ ἀνθρώπου ὅντος ὑπόστασιν ἀληθεύει, τὴν σωματικὴν ἀλκήν, τὸ κάλλος, τὸν πλοῦτον, τὴν πολιτικὴν ἰσχύν, διότι εἶδομεν ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων πολλούς, δυστυλογύστους ἔχοντας ἀντιθετὴ πλοῦτον, ἐκ συμφορῶν τῆς τύχης ἢ ἐκ κακῶν βουλευμάτων νὰ καταπνίγῃν ὥστε νὰ τείνωσι ἐπαίτιδα χεῖρα, τὸ κάλλος παρερχόμενον μετὰ τῆς εὐκυνθῆς ἥθης, τὴν αὐθάδη ῥώμην τηκομένην ὑπὸ τοῦ γήρατος ἢ νόσου μοχθηρὰς καὶ Κλεομένη τινά, Πομπήτιον τινά,

Ναπολέοντα τινά πανδάκρυτα ὀδύρματα ἀκούοντας κατὰ τοῦ βίου τὴν τελευτὴν ἀντὶ τῶν ἄλλοτε θριαμβευτικῶν παλάτων.

Διότι τὰ ἔργα τῆς ψυχῆς δὲν ἀποθηήσκουσιν, ἀλλ' οὐδέ τήκονται ἢ μακρύνονται· θεοειδῆ ὄντα ἀθάνατα θὰ μείνωσιν εἰς νεότητα θάλλοντα καὶ εὐσμίαν, ἐφ' ὅσον τὸ σῶμα παν τοῦτο ἐν κόσμῳ καὶ ἁρμονίᾳ κινεῖται καὶ ἐν τῷ ἀνθρώπινον γένος δὲν ζηλώσῃ τοὺς τρόπους τοῦ κτήνους. Περὶ τοιούτων δὲ ἀνθρωπίνων ὄντων, ὧν τὸ σῶμα θρόνος εἶναι τοῦ ὕψους, εἶπον πάλιν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι «δὲν ἔχουσιν ἀποθάνει οἱ θανόντες», ἀφ' οὗ ζῶσιν ἀθαμῶς, μαρμαρυγὰς ἀδαμαντίνης αἴγλης, ὡς τοῦ ἡλίου τὸ φέγγος, ἐκπεμποντα, ὥσα ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς εἰργασθῆσαν, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ τοῦ καλοῦ². Καὶ θὰ μένωσιν ἀθάνατοι διὰ τὴν αἰωνιότητα ὁ Σωκράτης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Φειδίας, ὅπως θὰ ἐπέζη, ἐν τῇς ναοῦ οὐρανίωνος ἐγκαθιδρυμένον, θυμιάματα δεχόμενον τῆς τοῦ γένος ἡμῶν τὸ ἀρχαῖον, καὶ ἐν μὴ ἤθελον ἀναβιώσῃ μετὰ τὴν ῥωμαϊκὴν κατακτησιν ἐν τῷ μεγαλοπρεπεστάτῳ Βυζαντίῳ καὶ ἐν μετὰ τὴν ὑπὸ τοὺς Τούρκους δουλείαν μὴ ἤθελον ἀναστῇ εἰς τίμιον καὶ ὕψηλόν βίον.

Διότι τοῦτο ἔχομεν νὰ καυχηθῶμεν ἡμεῖς· ὅτι, ἐν τῷ μέγα ἰνδικῶν κράτος τῆς Παταλιπούτρας³ μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἀπέθανε πολιτικῶς, ἐν ἡ Περσία τῶν Ἀχαιμενιδῶν ἠρπάσθη, ὥπως καὶ ἡ Αἴγυπτος Ραμεσσή τοῦ Β', ἐν τῇς Ρώμης ὁ πολιτικὸς βίος ἐτελεύτησεν, ὅτε Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας μετέστησεν εἰς τὸ Βυζάντιον, εἰς τὴν ἡμετέραν γῆν, τὴν πρωτεύουσάν τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους, ἐν καὶ τὰ μέγιστα τῶν νεωτέρων ἐθνῶν ἔχουσι πολιτικὸν βίον χιλίων διακοσίων τὸ πολὺ ἐτῶν, ἡμεῖς ἔχομεν ἱστορικὸν βίον ἀπὸ τῶν Πρωτοελλήνων τῆς βορείου Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τοῦ Μίνου πέντε σχεδὸν χιλιετηρίδων.

Ψυχὴ, ἀθάνατος πλασθεῖσα πνεῖ ἐν αὐτῇ. Ἀνιδρύθη ἐν Ἰνδίας ὑπὸ τοῦ Χαυτραγούπτα τὸ κράτος τῶ ἰνδικῶν καὶ ἐν Περσίᾳ οἱ Σασανίδαι ἀνέστησαν τοὺς νεκροὺς πλέον κειμένους Πέρσας, ἀλλὰ μετὰ χρόνον οὐχὶ πολὺ μακρὸν πάλιν ἐκρημνίσθησαν εἰς τῆς ἀνυπαρξίας τὸν τάφον. Εἶναι οὖτοι ἀνάξιοι ἀπόγονοι μεγαλοῦργων προγόνων. Βλέπων τις τοὺς τοιούτους ἤθελον εἶπῃ «συνητρίμματα σκελετοῦ, ὅσπου κνήμης δύστηνον, νεκρὸν, θέλεις νὰ περιπατήσῃς; πλοῖον λείψανον, ἄνευ πηδαλίου, νὰ διαπλεύσῃς; θέλεις τὴν θάλασσαν; ταλαίπωρον ἀνθρώπων, ἄνευ αἵματος, ἄνευ σαρκῶν, ὅσα διὰ δέρματος μόνον ξηροῦ περιβαλλόμενα ἔχον, τοῦ βίου βακῶδες λείψανον, τὸν Θῆσεν κατὰ τοῦ Μακροβίου ταύρου πορευόμενον θέλεις νὰ μιμηθῇς;» Ἀλλὰ τὸ γένος ἡμῶν εἶναι ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Σοφκλῆς οἱ καὶ ἐν τῷ βαθύτατῳ γήρατι συγγράφοντες εὐκαλῆ καὶ χαρίεντα ἔργα, εἶναι οἱ γέροντες τῶν Ἀθηνῶν οἱ θαλλοφόροι οἱ κοσμοῦντες τῶν Παναθηναίων τὴν πομπήν, εἶναι τῶν ποταμῶν Αἰακιδῶν, τὸ γένος τοῦ Αἰάντος, καὶ ἐξ οὗ κατῆγετο ὁ Μιλτιάδης καὶ ὁ Κίμων, τὸ γένος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Νεοπτολέμου, ἐν προσπάτῳ ἐκέρυττε Πύρρος ὁ μέγας.

Διότι λέγουσιν ὅτι ὁ Νεοπτόλεμος ὁ Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυρίων Ἀνιδάμειας, ἐκ τῆς Ἀνδρομάχης τῆς γυναίκος τοῦ Ἑκτορος, ἣν ἔλαβε γέρας ἀνδρείας τῆς Τροίας ὁ Ποσειδῆς⁴, τρεῖς

¹ Τῆς ψυχῆς τὰ συνασθηματα εἶναι πρῶτον αἰδῶν, τὸ ἀγαθόν (ἀρετὴ), τὸ ἀληθές, τὸ καλόν (δραῖον).

² Πρωτεύουσα τοῦ Ἰνδικοῦ κράτους ἰδρυμένη κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Σὶνδ καὶ Γανδάκι.

³ Ὁ Νεοπτόλεμος ἐκ τῆς γυναίκας αὐτοῦ Ἑρμιόνης θυγατρὸς τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης οὐδὲν ἐγέννησε τέκνον, ἐκ δὲ τῆς Λαόνσσης θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλείδου Κλεοδαίου Πύρρον τὸν Β' καὶ ἄλλα τέκνα.

⁴ «Ἐπάμεροι» τί δὲ τις; τί δ' οὐ τις; σκιάς ὄντος ἀνθρώπου» Πινδάρου Πυθ. 8.

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι

« Ἀξιωματικοὶ ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται,
« Ἐν τῇ ἀκαμάτῳ ἐργασίᾳ τῆς εἰρήνης, ἐξακολουθεῖτε
ἐμψυχούμενοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων, ἅτινα οὐδεὶς ποτε
τὴν νίκην.
« Μελετᾶτε τὰ διδάγματα τοῦ πολέμου, ἀγρυπνεῖτε καὶ
καρτερεῖτε· δοκεῖτε τὰ σώματα ὑμῶν ἀδιαλείπτως τῇ
δυσὴ τὸ μέτωπον καὶ σταθερὰν τὴν θέλησίν σας· παρ-
νατε πυκνῶς συγκεντρωμένοι περὶ τὴν σημαίαν, ἣν ὁ
ὑμῶν Ἄναξ περιήγαγε θριαμβευτικῶς εἰς τὰ πεδία
μαχῶν.

Στρατηγὸς Ἐντοῦ

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γ. Χ. Πρέβεζαν Γ. Δ. Τραπεζοῦντα Κ. Ν. Κί-
ρ. α. ν. Ἀποτέλλομεν ἀπὸ τῶν α' φύλλον. —Κ. Φ. Ὑάλας
ρεδόθησαν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν. Εὐχαριστοῦμεν Γρ. Π. Τεχ-
Κ. Μ. Θεσσαλονίκην Μ. Ι. Κ. Κ) πολὺν Ζητήματα
στάλησαν ἀλλὰ περὶ τῆς λήψεως εἰδοποιήσατε. Ν. Σ. Κ. Ὑά-
Αἰ δωρεὰ δημοσιεύονται ὅταν ληφθῶσι καὶ ἀποτελεσθῇ δελτίον

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέρῳ

Διευθυντῇ τῶν Πατρῶν

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α

Εἰς Ἀθήνας

“ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ”

Διατιμηθὲς παρελθ. τόμων καὶ φύλλον

Πλήρης σειρά τῶν δώδεκα τόμων (1902—1914)
Ἡ αὐτὴ διὰ δημοσίας κοινοτικῆς ἢ σχολικῆς βιβλιο-
κας, ἐπισήμως ζητούμενη δρ. 30.

Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος δρ. 5.

Παλαιὰ φύλλα παρελθόντων ἐτῶν ἕκαστον λεπτὰ 5.
Φύλλα τοῦ 12 τόμου (1913) πρὸς συμπλήρωσιν
ὅσον δὲν ὑπερβαίνουναι τὰ 5, δωρεάν.

Ἀποστολὴ ἐλευθέρῳ ταχυδρομ. τιμῶν.

Πᾶν ποσὴν πρεσβυόμενον ἐκ πωλήσεως τόμου ἢ φύλλον
ταὶ καὶ ἀναγράφεται ἐν τῷ οἰκείῳ χώρῳ ὡς δωρεὰ τοῦ ἀποστο-
(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΑΘΗΝΗ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Γ', Σεπτεμβρίου 10, Ἀθήναι

Ἐργοστάσιον: Τζιτζιφιές, Φάληρον.

Ἐχθρὸς ταινιῶν Ἑλληνικῶν ὑποθέσεων. Προγράμματα
νηματογραφικὰ μηχανήματα. Ἐγκαταστάσεις.

Ταινίαι ἐτοιμαὶ ἐν παρακαταθήκῃ.

1. Ἀδελφὸς πλῆρωμένων τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ
ἔμου ἐκ Θεσσαλονίκης εἰς Πειραιᾶ, μήκος μ. 166.
2. Ὑποδοχὴ εἰς Ἀθήνας τοῦ βασιλέως Κωνσταντοῦ
τοῦ Νικητοῦ ἐκ τῶν πολέμων μήκος μ. 107.
3. Οἱ πρόδρομοι ἡμεῖς Ἑλληνοπαῖδες ὑπηρετοῦντες
Πατριὰ πολέμουσαν, μήκος μ. 107.
4. Εἰκοτικαὶ μάχαι διὰ χαραδρῶν, ἔπος διὰ λόγων
μήκος μ. 135.
5. Γυμνάδια Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ. Ὁ Βόστας
λίγων τῶν ἐχθρῶν ἢ σημαία τοῦ Φετίχ—Μπουλέντ, μήκος μ. 107.
1. Ο καὶ Ἰονέσκο εἰς Ἀθήνας μήκος μ. 73.
2. Οἱ ἠνωμένοι Στόλοι Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας
Μεσόγειον, οἱ Ναύαρχοι, 25 χαίρεται, αἱ ἐπισκέψεις,
τὰ γέφυρα κτλ. μήκος 158.
3. Τὰ Καρναβάλια τῶν Ἀθηνῶν ἢ παρέλασις
τῶν κτλ. μήκος μ. 10.

ἐγέννησεν υἱὸς τὸν Μολοσσόν, τὸν Πίελον καὶ τὸν Πέρ-
γαμον, ὃν οὗτος μὲν ἀπῆλθεν ἀποικίαν ἄγων Ἡπειρωτῶν
καὶ τὴν μητέρα Ἀνδρομάχην εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, ὅπου, τὸν
Βασιλέα τῆς ἐκεῖ γῆς Τευθρανίας Ἀρσίου φονεύσας ἐν μο-
νομαχίᾳ, τὴν πόλιν Πέργαμον ἐξ ἐκείνου ἐκάλεσεν τὴν ἀκμά-
ζουσιν ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου μάλιστα, ἐνθα
καὶ τῆς μητρὸς Ἀνδρομάχης ἰδρύθη ἡρῶν, ὃ δὲ Μολοσσός,
ἐξ οὗ ἐκλήθη ἡ χώρα, οὐδένα ἔσχευεν υἱόν, ἐκ δὲ τοῦ Πιέ-
λου κατήγετο τὸ γένος τῶν ὕστερον βασιλευσάντων ἐν Μο-
λοσσίδι.

Ἐρσβος νυκτὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἡπείρου ἐπέρχεται,
ἀγνοοῦμεν δ' ἐκ τούτου τοὺς διαδεξαμένους τὸν Πίελον μέ-
χρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἐξ ἐκείνων βασιλεύσαντος τῶν
Μολοσσῶν Θαρρύτου καὶ τοῦ Ἀλκέτου υἱοῦ καὶ διαδόχου
ἐκείνου. Ὁ Ἀλκέτας οὗτος εἶναι ὁ τὸν Θεμιστοκλέα σώ-
σας ἀπὸ βιαίου θανάτου καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ μικρᾶς κα-
τασχύνης. Ὑπὸ τοῦ δεινοῦ μίσους τῶν Σπαρτιατῶν διω-
κόμενος ἐκείνους ὁ διὰ τείχους περιβαλὼν τὰς Ἀθήνας καὶ διὰ
τὴν ἄδικον φιλοσηματίαν εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων
καταδικασθεὶς ὁ σώσας τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν
ἀνθρωπότητα τὴν εὐγενῆ ἐν Σαλαμῇ κατέφυγε πρὸς ἐκεῖ-
νον, τῆς Μολοσσίδος γῆς βασιλέα. Ἰσως ἔχθρας εἶχεν,
ὡς λέγουσι πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα, ἀπειλεῖτο δὲ ἰσχυρῶς
ὑπὸ τῶν διωκτῶν τοῦ μεγαλοφυοῦς ναυμάχου, ἀλλ' ὅμως
ἐξένισεν αὐτὸν καὶ ἀσφαλῶς ἐξέπεμψε μέχρι τοῦ Θερμαϊ-
κοῦ κόλπου, ὁπόθεν ἐπλευσεν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Τὸν Θαρρύταν ἔγγονον τοῦ μεγαλόφρονος Ἀδμήτου γνω-
ρίζομεν καὶ ἐκ τοῦ πολέμου τῶν Ἀμβρακιωτῶν πρὸς τοὺς
Ἀμφιλόχους, ἀλλὰ τοῦτο μάλιστα εἰς ἔπαινον ἔχομεν τοῦ
σοφοῦ ἡγεμόνος. Ἐναντίον τῆς κτηνώδους γνώμης σημε-
ρινῶν γραικύλων ἐνεκα τῆς ἀμαθίας αὐτῶν ἐνωθέντων
εἰς συμμορίαν κατὰ τῆς παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς εἰσήγαγε
τὸ θεῖον φῶς αὐτῆς, τὰνθρωπιστικὰ παιδεύματα τῶν ἀθα-
νάτων συγγραφέων, εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, ἐργασάμενος διὰ
τὴν Ἡπειρον ὅτι ὁ Ἀρχέλαος διὰ τὴν Μακεδονίαν, ἐξ
αὐτῶν δὲ οἱ Ἑλληνικώτατοι λαοὶ προσῆλθον εἰς πράξεις,
ὡς ἀνίσχυρος εἶναι νὰ ἐγκωμιάσῃ ὁ πολύφημος ὕμνος. Τοῦ-
τον ὁ Ἀλκέτας διαδέχεται ὁ ὑπὸ Ἰάσωνα τὸν Φεραίων
ταχθεὶς, τὸν πρόδρομον εἰς πανελλήνια βουλευόμενα γενό-
μενον Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, τούτου δὲ υἱοὶ ὁ Νεοπτό-
λεμος ἐγένετο καὶ ὁ Ἀρύβας. Καὶ τοῦ μὲν Νεοπτολέμου
δύο ἐγένοντο τέκνα ἡ Ὀλυμπιάς, Ἀλεξάνδρου τοῦ Με-
γάλου ἡ μήτηρ, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ στρατευσάμενος εἰς
κατάκτησιν τῆς Ἰταλίας, ὃ μετὰ τὴν ἄλωσιν τεσσάρων πό-
λεων παραδοθεὶς ἀτίμως καὶ ἀθέως φονευθεὶς ὑπὸ Λευ-
κανῶν τῶν συμμάχων αὐτοῦ ἐν Πανδοσίᾳ. Ὁ δὲ Ἀρύβας
ὁ παιδευθεὶς ἐν Ἀθήναις, ὁ τὸν νοῦν δξύτατος, ὁ σοφώ-
τατα διοικήσας τὸ ἥμισυ τοῦ κράτους τῶν Μολοσσῶν,
δύο ἔσχε υἱοὺς τὸν βίαιον καὶ ὠμὸν Ἀλκέταν καὶ τὸν Αἰα-
κίδην, ὅστις, διωχθέντος τοῦ ἀδελφοῦ ὑπὸ τοῦ πατρὸς,
μετὰ τὸν θάνατον τούτου διεδέξατο τὴν ἀρχὴν πάντων
τῶν Μολοσσῶν. Καὶ ἐδιώχθη μὲν ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ
Ἀλεξάνδρου τοῦ Νεοπτολέμου, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον
ἐκείνου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπανῆλθε καὶ ἐπανελάβε τὴν ἀρχὴν.
Ἀλλὰ ταύτην δὲν ἐκράτησεν ἀσφαλῶς, ἐπειδὴ ἐμισήθη
ὑπὸ τῶν Μολοσσῶν, διότι ἐβόηθη τὴν Ὀλυμπιάδα ἣν ἐβδε-
λύσσοντο διὰ τὸ αἰμοχαρὲς αὐτῆς. Ἐκ τούτου οἱ Μολοσ-
σοὶ ἐξέβαλον αὐτὸν βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ ἐχθίστου
πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα Κασσάνδρου, ἀλλὰ πάλιν ἀνέβη
εἰς τὸν θρόνον, συμμαχῶν δὲ μετὰ τῶν Αἰτωλῶν κατὰ
τῶν Μακεδόνων ἐνίκησε μὲν μίαν μάχην περιφανῆ, ἀλλὰ
κατὰ τὴν δευτέραν ἔπεσε νεκρός.

(ἀκολουθεῖ)